Хмурий, насуплений ти, о ватагу грізних Омагів!
Хмурий, як хмара летюча, що в неї ім'я ти позичив!
Бачу, як гордо ти йдеш, у ковдру червону запнувшись,
Містом тісним, многолюдним, як птах невідомий, що тільки
Слід залишив по собі для нас на піску річковому.
Що, крім сліду такого, покине й народ твій невдовзі?

Як же ти ходиш по бруку, ти, звичний до зелені прерій?
Дихаєш пилом, забувши про свіжий вітрець верхогір'я?
Ах! Чи не марно ти міриш зневажливим поглядом лиця,
Повні зневаги до тебе, і хочеш з-під каменю й цегли
Гони мисливські свої відновити, тим часом як голод
Тисне мільйони в Європі, що криком кричать із підвалів,
Прагнучи паю свого, жадаючи поділу світу?

Тож повертай до гаїв, на західні Вабашу межі!
Там ти володар і цар! Щоосені листя кленове
Злотом палац твій устелить, щоліта в твої спочивальні
Сосни стрункі навіватимуть пахощі хвої своєї.
Там ти великий і сильний, славетний приборкувач коней!
Там на величного оленя ти над Елк-Горном полюєш
Понад Швидкою Водою — чи там, де Омавго в міжгір'я
Рине, й зове тебе, й скаче, як той молодець Чорноногий!

Га! Що за гук повстає у глибинах пустелі гірської?
Може, це виклики Лисів, Ворон чи того Страховидла,
Що блискавиці на ікла свої переймало, а нині,
В лігво забравшись, готує Червоній Людині загибель?

Згубніші в сто раз для тебе й народу твого, аніж Лиси,
Згубніші, аніж Ворони, страшніші, ніж те Страховидло —
Глянь! — громові кораблі, що супроти плину Міссурі
Сунуться невідворотно! І ті у віддаленнях прерій
Відблиски вогнищ тривожні! А вдосвіта — курява сива,

Не від бізонів, о ні, не від кінських присталищ Манданів!
То — караван, то від нього рябіють Каманчів пустелі!
То, як буря зі Сходу, подих Саксонців та Кельтів
Бідні вігвамів димки проганяє все далі на Захід!

Переклад В. Мисика